

[Bausgaard.]

det moderne samfund, som vi lever i nu, er rimeligt eller hensigtsmæssigt, hverken for det offentlige eller for den enkelte skatteyder, at skatten først opkræves fra halvandet til to år efter indkomstens erhvervelse. Det er utilfredsstillende for samfundet, og det er utilfredsstillende for den enkelte skatteyder.

Skal man have en samtidighed, må vi være ubetinget enige med finansministeren i, at så bør den omfatte alle skatteydere, ikke blot lønmodtagere, og igen må jeg sige, at vi alle ved, at vi kan komme samtidigheden ganske nær for lønmodtagerne, mens det kan være sværere at komme lige så tæt på for andre indtægter, fordi disse ikke ligger så fast som lønmodtagernes. Men igen: jo enklere systemet er, jo større er muligheden for at nærme sig samtidighed, og derfor skal vi også af den grund have et så forenklet system som muligt.

Finansministeren fremstiller det næsten som noget ønskeligt for lønmodtagerne, at hovedparten af dem, hvis de ønsker det, kan lade være med at indgive en selvangivelse. Jeg vil advare alle lønmodtagere mod at tage imod det tilbud. Man kan være sikker på, at er der nogen her i landet, der er interesseret i, at vi opretholder princippet om en årlig selvangivelse, er det lønmodtagerne. Om ikke andet så af kontrolmæssige grunde må vi bede om at få bevaret det system, hvorefter hver skatteyder én gang om året via en selvangivelse kommer til at indlevere sit skatteregnskab til kontrol. At blive fri for det er ikke et tilbud at give til dem, der i hvert fald er sikker på, at skatten for deres vedkommende altid rammer den fulde indkomst. Jeg tror, vi skulle ændre signal i denne præsentation af samtidighedsskatten og i stedet for sige: nej, vi ønsker at opretholde selvangivelsen, fordi det for alle lønmodtagere vil være en fordel, at den opretholdes for alle skatteydere.

Se, finder man frem til et forenklet system, så man på en rimelig måde kan nå til en a conto-betaling af skatten, som det jo altid vil blive, når der er tale om samtidighed, så kan vi vælge, om det skal være en tvungen kildeskatteordning, som regeringen ønsker det, altså en kildeskatteordning med opkrævningspligt for arbejdsgiverne, eller det skal være — stadig med

bevarelse af samtidigheden — en ordning, hvorefter man betaler skat af den indkomst, man har i år, med en indbetaling, den enkelte skatteyder selv skal foretage. Alt andet lige tror jeg, at alle, også regeringen, ville foretrække det sidste. Når man kan få en diskussion om det, er det jo, fordi man ikke føler sig sikker på, at alt andet vil være lige, og jeg tør heller ikke sige, om alt andet vil være lige. Men hvis alt andet er lige, må man foretrække, at det er den enkelte skatteyder, der indbetaler skatten. Hvis man imidlertid ved en vurdering efter gennemførelsen af et meget forenklet skattesystem kommer til det resultat, at man er bedst tjent med en kildeskatteordning, er det i hvert fald ganske klart, at vi alle må have en interesse i, at det administrative besvær, man lægger på erhvervslivet, bliver så beskedent som muligt.

I forvejen har vi jo været ganske voldsomme i vore krav om administrative byrder til erhvervslivet. Jeg har set — ganske vist i annonceform, men derfor kan det jo godt være rigtigt — at regeringen nu mener, vi allerede i indeværende samling skal tage stilling til en alle omfattende tillægspensionsordning. Jeg tror, arbejdsministeren i fællesskab med finansministeren nu alligevel skulle komme til den erkendelse, inden toget er løbet af sporet én gang til, at hvis vi indfører en alle omfattende tillægspensionsordning, hvad det radikale venstre jo har meddelt vi gerne vil være med til, så er grundlaget borte for den særlige ordning og den særlige administration, vi oprettede for ATP; så er der ingen fornuftig mening i længere at opretholde denne særlige, også arbejdskraftkrævende administration. Den har vi i forvejen lagt på arbejdsgiverne. Vi har en sygelønsordning, der også ligger på arbejdsgiverne, og vi har en lovpligtig ulykkesforsikring. Se, hvis man nu kommer til det resultat, at de også skal have en kildeskatopkrævning, bør vi alligevel sige: nu er det os herinde, der påtager os det besvær at få alt dette til at blive én postering, og så må det blive den offentlige administration, der fordeler de forskellige opgaver; så meget hensyn skylder vi i hvert fald erhvervslivet. Og det vil være nødvendigt at gøre det, hvis man skulle komme til det resultat, at vi skal have en egentlig kildeskatteordning.